

„Сада се опет чују гласови како је српски предлог резолуције лош. Врага је лош. Да је лош, не би се толико упињали да га измене, не би толико претили и не би се толико ускомешале њихове локалне медијске и политичке агентуре.“ Када сам пре [четрнаест дана](#)

написао ову реченицу, нисам ни слутио колико ће се она у наредним данима обистинити и постати очигледна чак и онима који су у први мах поводом тога имали неке дилеме. Да, ко је хтео и умео да гледа, много је у протекле две недеље могао научити о међународној и домаћој политици, о „европејцима“ и „патриотама“, о власти и опозицији. А ко је то већ знао, могао је по убрзаном програму обновити градиво.

Стара је истина да када се једном падне – придизање иде страховито тешко. Па чак и када се оном палом чини да је много узнапредовао, може се испоставити да се само „усправио“ – до клечећег положаја.

Стара је истина да када се једном падне – придизање иде страховито тешко. Па чак и када се оном палом чини да је много узнапредовао, може се испоставити да се само „усправио“ – до клечећег положаја."

Ова мисао, као и горњи наслов, непрестано су ми на памети након проласка кроз Београд немачког министра спољних послова Гвида Вестервелеа и дан уочи посете његовог британског колеге Вилијама Хејга. А поготово док ових дана листам новине и наслове у којима се готово сви, и позиција и опозиција, и леви и десни, и велики и мали и сви могући „стручњаци“ и новопечени аналитичари слажу око тога да је српски предлог резолуције Генералној скупштини био „погрешан“, „лош“ и „исхитрен“ потез. Уз то „контрапродуктиван“, „јалов“ и „свађалачки“ и најављују појачане консултације са САД и ЕУ и „компромис“ у вези са тим питањем. А ту компромиса напосто нема. Већ само истрајавања на минимуму принципијелности и самопоштовања – или капитулације под различитим образложењима и изговорима.

Западне земље и САД не би волели да се та резолуција појави на гласању у Генералној скупштини и спремни су готово на све да се то не догоди.

У предлогу српске резолуције, као и у нападима на њега, постоји спољнополитички и унутрашњи аспект. И оба су веома битна. Велики и моћни не воле да губе ни у за њих релативно неважним утакмицама. Западне земље и САД не би волели да се та резолуција појави на гласању у Генералној скупштини и спремни су готово на све да се то не догоди. Они воле „чисте“ ситуације и асиметричне односе снага (на пример, 100:1), и никако им се не допада опција да се са релативно изједначеним шансама, скупа са својим савезницима и сателитима, прегласавају са Србијом и остатком „слободног човечанства“. Резолуције Генералне скупштине немају тежину и снагу какву имају оне Савета безбедности, али је опет помало непријатно када вас тамо неки „индијанци“ за које сте већ веровали да су одрађени и „пацификовани“ прегласају и ако се пред лицем светске јавности појави поларизација у којој сте ви конфронтирани са великим делом чланица УН. Тим пре што ће се, како сада стоје ствари, у истом том дану гласати и о сличном, азербејџанском предлогу резолуције, где ће се Русија и САД поново наћи на супротним странама, али где је, због плебисцитарне подршке исламског блока, Азербејџану победа готово загарантована.

Дакле, САД, Британија и остали европљани налазе се пред избором који далеко од тога да је по њих катастрофалан, али јесте помало непријатан. Врло је могуће да ће (а и Русија се налази у сличном положају, само обрнуто) у једном дану морати да гласају и за и против резолуције која осуђује сецесионизам и једнострано мењање граница суверених држава. Уколико, међутим, српског предлога резолуције не би било, или уколико би он био тако промењен и разводњен да за њега могу гласати и они који су признали косовску независност, тријумф би био комплетан, „међународно-правна“ фаза битке за косовску независност победнички окончана, Русија још једном изолована и сатерана у регионални оквир, а Србија толико понижена и компромитована у међународним дипломатским круговима да ће убудуће било каква њена иницијатива или спољнополитички потез деловати комично и потпуно ирелевантно.

САД, Британија и остали европљани налазе се пред избором који далеко од тога да је по њих катастрофалан, али јесте помало непријатан. Врло је могуће да ће (а и Русија се налази у сличном положају, само обрнуто) у једном дану морати да гласају и за и против резолуције која осуђује сецесионизам и једнострано мењање граница суверених држава.

У противном, могло би лако бити 1:1, и то још све уз јавну и очигледну демонстрацију њихове непринципијелности. Па чак и да буде 2:0, то јест, да координисаном акцијом западних и исламских земаља прође она азербејџанска (Нагорно-Карабах), а пропадне српска антисепаратистичка резолуција, то ће бити само још једна демонстрација непринципијелности и бахате силе и неће добро одјекнути ни у УН ни у светској политичкој јавности. И што би се онда бламирали и са неизвесним исходом лобирали по кулоарима Генералне скупштине када је много лакше мало притиснути Србе да они сами одраде оно што треба у корист своје штете. Уосталом, неће им бити први пут.

Што се домаћег, унутрашњеполитичког аспекта тиче, и ту су ствари јасне, само мало мање очигледне. Разуме се, све што је на било каквој вези са било каквим западним структурама, а таквих и те како има и на „патриотском“ и на „европском“ делу политичког спектра, дало је и даће све од себе да Србија од свог предлога резолуције одустане. Рећи ће да нас, под 1. такав предлог резолуције „удаљава од Европе“ и да нас, под два, у случају вероватног неуспеха, дефинитивно лишава Косова. И још ће приде да скрену пажњу Јеремићу и Тадићу како би се нови неуспех на дипломатском плану, без сумње, неповољно одразио на њихов рејтинг.

С друге стране, „националном“ делу политичке сцене, односно, барем оном којем је лични или партијски интерес испред националног и државног, такође савршено одговара такав развој догађаја. Дефинитивно се раскринкава издаја Косова од стране Тадића и Јеремића и, што је још важније, спречава непријатан упад овог последњег у патриотско бирачко тело. Они ће да кажу како је предлог резолуције „млак“ и „капитулантски“, да власт намерно хоће да још једном изгуби, не би ли тако добила алиби за „прихватање реалности“ и потпуно одустајање од борбе за Косово. И све би то било у реду да они, свесно или несвесно, таквим својим ставом – а и то такође није први пут – додатно не терају воду на млин управо оних снага против којих се, наводно, боре.

"Националном" делу политичке сцене, односно, барем оном којем је лични или партијски интерес испред националног и државног, такође савршено одговара такав развој догађаја. Дефинитивно се раскринкава издаја Косова од стране Тадића и Јеремића и, што је још важније, спречава непријатан упад овог последњег у патриотско бирачко тело.

Циљ је очигледан и, случајно или не, потпуно у складу са интересима страног фактора –

Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 30 август 2010 18:29

да се актуелној власти одсече свака, па и најмања могућност вођења колико-толико самосталне спољне политике и заборави прича о „равноправним спољнополитичким стубовима“ која је у последњих годину-две прилично иритирала западне амбасаде и про-западни део домаће јавности, да се Тадић дефинитивно гурне у наручје Јовановићу, Јеремић принуди на оставку или остави у безваздушном политичком простору, а она мало националнија половина бирачког тела препусти или већ увећало „припитомљеним“ или, пак, осведочено неспособним „десним“ странкама. И свима супер. А онда лепо сви на „демократске изборе“ – па нека „победи бољи“.